

[Lyshølt Hansen.]

alvoren i den situation, vi er i, er den ændring, der er sket i det private forbrug, hvor det har vist sig, at trods skattenedsættelser er det private forbrug i den forløbne del af indeværende år gået ganske klækkeligt ned, og det skulle man jo ikke vente. Hvad er årsagen? Ja, det er den ganske enkle, at folk er usikre, folk er bange for fremtiden, de vil have noget at stå imod med, og derfor sparer de, der har arbejde, op, og andre trænges og sætter deres forbrug ned, fordi de i stedet for en løn må klare sig med en understøttelse.

Som forholdene er i dagens Danmark, er der ingen tvivl om, at vi har to hovedproblemer. For det første de langsigtede, fundamentale svagheder i økonomien. For det andet de kortsigtede, akutte problemer i økonomien og i en række hårdt ramte og stærkt og hårdt truede brancher og disses enkeltvirksomheder.

De langsigtede problemer som kapitalmarkedet, fortjenstmargenens størrelse, lønningerne, rentens andel i vor økonomisk svage situation må der efter min mening arbejdes dybtgående med også på baggrund af bl. a. PP II, som vi ikke har ofret alverdens tid på herinde. Og med den måde, hvorpå overenskomstsituationen løstes, med den til overenskomstsituationens løsning tilsluttede øvrige lovgivning og med det rentefald, der er sket, skulle der være rimelig tid til at gå i dybden med landets og erhvervslivets langsigtede, fundamentale økonomiske svagheder.

Vi kan imidlertid ikke lade 5 og 7 være lige over for de uhyggelige kortsigtede problemer, vi står med, hvor virksomhedslukninger, konkurser, moratorieordninger og over 100.000 ledige hører til dagens orden. Det må være sådan, at alt, hvad der kan gøres ikke alene for at stabilisere situationen, men også for at vende den, må gøres, og det må gøres nu, det er vort ansvar herinde.

Jeg ved som sagt ikke, om handelsministeren med sit forslag om bistandsfonden til konjunkturramte erhvervsvirksomheder har fundet de vises sten, men jeg værdsætter, at der gøres dette forsøg på at løse store akutte problemer. At forslaget ikke er helt umuligt, — det er der jo nogen der gerne har villet gøre det til — fremgår af den indbydelse, der er kommet til erhvervsudvalget fra Forenin-

gen af danske Civiløkonomer til deltagelse i en konference over emnet „Den kriseramte virksomhed“ på børsen mandag den 21. april. Jeg vil gerne fra den indbydelse citere bare nogle få linjer. Der står i den:

„Foreningen af danske Civiløkonomer har som repræsentant for erhvervslivets professionelle ledelse anset det for at være væsentligt at få belyst forholdene omkring virksomheder i krise.“

Og derefter står følgende:

„Det er vor opfattelse, at en stor del af de virksomheder, der likvideres herhjemme, i virkeligheden er sunde virksomheder og burde have overlevet til gavn for erhvervslivet og samfundet.“

Der er altså trods den kritik, vi har set, og trods den kritik, jeg godt er klar over også vil blive rejst her i dag, en række højtanskrevne folk fra den professionelle ledelse i det erhvervsliv, vi har, der siger, at her er et problem, som vi ikke bare kan feje til side hverken ud fra nogle ideologiske eller andre synspunkter, hvis ellers vi vil løse den menneskelige opgave, vi står over for at skulle løse.

Jeg tror netop, at der i den indbydelse og i den konferencens tema, i virkeligheden ligger skjult baggrunden for og måske også for os vejledningen i nogle af de ting, der peges på i ministerens lovforslag.

Jeg skal bare nævne nogle af emnerne, fordi det er dem, jeg regner med vi også efterfølgende i fred og ro kan drøfte i erhvervsudvalget.

Nogle af emnerne er: „Kreditors og debitors problemer i relation til den kriseramte virksomhed.“ „Vurdering af overlevelseschancer.“ Det er jo noget af det, vi alle sammen vil sige er en af vanskelighederne i hele problematikken, at vurdere på en måde, som er nogenlunde acceptabel. Et andet emne er: „Juridisk-økonomiske problemer i forbindelse med krisen.“ Endelig er der: „Overlevelsplaner, tidsbegrænsninger, betalingsstandsninger, moratorier, akkord, likvidation, konkurs osv.“

Jeg har gerne villet nævne disse ting, fordi jeg anser det for tvingende nødvendigt, at alle vi herinde, uanset hvilken principiel opfattelse vi kan have af dette samfund, påtager os ansvaret for den situation, vi har bragt en række mennesker i, nemlig at det, som er nævnt i grundloven: retten